

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Випуск 12

*Матеріали X Всеукраїнської
науково-практичної конференції
“Історія, сучасність, зарубіжний досвід”
м. Київ, МАУП, 6 листопада 2014 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2014

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 8 від 24.09.14)*

Редакційна колегія:

А. М. Подоляка (голова), д-р юрид. наук., проф.;
А. А. Ізнатченко (заступник голови), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук., проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук., проф.;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
А. С. Лисецький, д-р екон. наук., проф.;
К. В. Муравйов, канд. юрид. наук., доц.;
І. П. Розпутенко, д-р наук держ. упр., проф.;
Л. В. Романова, д-р екон. наук, проф.;
В. Є. Сафонова, д-р екон. наук;
Г. П. Ситник, д-р наук держ. упр., проф.;
Ю. П. Сурмін, д-р соц. наук, проф.;
Н. М. Чернуха, д-р пед. наук., проф.

Матеріали подано в авторській редакції.

Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.

Становлення і розвиток української державності : [зб. наук. пр.] /
МАУП. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 12: Матеріали Х Всеукр. наук.-практ. конф. “Історія, сучасність,
зарубіжний досвід”, 6 листоп. 2014 р. / редкол.: А. М. Подоляка (голова)
[та ін.]. — 2014. — 460 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано статті учасників науково-практичної конференції, присвяченої найважливішій проблемі сьогодення — становленню України як держави. Розглядається формування державності в Україні у різні періоди історії та в різних аспектах.

Для науковців і державних службовців, політиків і політологів, викладачів і студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і суспільства.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Міхатуліна О. М. Державне регулювання господарської діяльності в сучасних умовах ринку	173	Заверуха В. Г. Теоретичні основи конституціоналізму	206
Гринчак Н. А. Правове регулювання проектної інвестиційної діяльності: вітчизняний та зарубіжний досвід.....	176	Питручак Ю. К. Домінантні вектори розвитку регіонального туризму в Україні	208
Чорна М. Ф., Доносо Варгас Дієго Хосе, Доносо Варгас Сантьяго Феліпе Інформаційна безпека України в умовах сучасної інформаційної війни	179	Бойко С. С. Етапи формування та еволюції громадянського суспільства	210
Шестак М. Л. Інвестиційна політика у сучасній Україні в контексті формування ринкової економіки.....	183	Чмир О. Б. Національне народовладдя: сутність та основні виміри.....	213
Лісовська Ю. П. Адміністративно-правова складова інформаційної безпеки.....	185	Головченко В. В. Правова культура і український менталітет: історія та сучасність.....	217
Кіров О. Ф. Правова природа відносин з корпоративного інвестування: специфіка прояву та елементи	188	Шусть В. В. Формування політичних цінностей молоді як першочергове завдання побудови демократичного суспільства	221
Вовк С. В. Правовий режим корпоративних пайових цінних паперів.....	190	Слободян С. І. Зміна методів комунікацій соціальних і політичних фігурантів	224
Губіна О. О. Правова основа надання податкових пільг суб'єктам господарювання.....	193	Монько Г. М. Держава та громадянське суспільство: шляхи та проблеми взаємодії.....	227
Климчук С. А. Регіональні детермінанти стратегії розвитку підприємств альтернативної енергетики в контексті агробіоенергетичного альянсу	195	Янюк Е. В. Задачи и проблемы студенческого самоуправления	231
Солтис В. Ю. Нормативно-правова база зовнішньої політики Німеччини після об'єднання країни.....	198	Захожай В. Б., Казак О. О. Інвестиційна діяльність машинобудівних підприємств як об'єкт статистичного дослідження	233
Лісовол Є. В. Виконавча влада в системі державної влади в Україні	202	Романова Л. В. До проблеми формування концепції аграрного маркетингу.....	235
Лозинська І. В. Забезпечення конституційних прав громадян при проведенні фінансового контролю	204	Рижиков В. С. Економіко-правове значення управлінського обліку для організації ефективного фінансово-правового менеджменту на підприємствах в сучасних економічних реаліях	239

НАЦІОНАЛЬНЕ НАРОДОВЛАДДЯ: СУТНІСТЬ ТА ОСНОВНІ ВИМІРИ

Становлення і розвиток української державності, вип. 12, с. 213–216

Майдан та Революція гідності повністю й остаточно спростували можливість застосування в Україні такої форми державного правління як “космополітична демократія”, що ґрунтується на безідейній, а тому політично дезорієнтованій механічній більшості, яку легко організовують у своїх інтересах влада та різні олігархічні структури. Народ показав, що може реально впливати на процеси державотворення не впливає. Політична ситуація змінилася кардинально, і це повинні усвідомлювати представники влади, які тепер балотуються до Верховної ради України.

Українська нація тепер вже стає суб’єктом державотворення і єдиним господарем держави, а не пасивним об’єктом політичних маніпуляцій і безпорадною жертвою сваволі владоможців. Так, кожний окремих українців усвідомлює власні права як громадянина України і тепер намагається реалізувати їх шляхом “прямої дії” на владу, а також через систему виборів.

Історичний досвід та політична практика розвинених західних країн довели, що нація не матиме ніяких прав, навіть на власній землі, поки вона не має своєї власної національної держави. Також доведено, що людина не може мати ніяких прав у країні, поки безправною, бо бездержавною, є її нація.

Для повернення прав і свобод українській нації Україні необхідно утвердити себе як національної держави з реальною системою національного народовладдя і постійно розширювати владу громади в усіх сферах суспільного життя.

Зі сфери філософії політики дослідження феномену влади показали, що якою б “народною” вона не була — і за походженням людей влади, і за способом формування (через вибори чи шляхом призначення) — все одно вона буде замкнутою системою і, як така, буде орієнтуватися на власні інтереси. “Хорошою” буває не та влада, яка складається з хороших людей, а та, яка перебуває під постійним, щоденним контролем і тиском об’єднаного національною ідеєю народу — через всеохопну систему національного народовладдя” [1].

Система національного народовладдя — націократія — можлива лише в умовах ствердження і розбудови національної держави.

І тут необхідно розтлумачити, що таке “національна держава”.

“Національна держава — це природне прагнення кожного розвинутого народу, це завершення його політичного самоутвердження, внаслідок якого він стає повноправним і єдиним господарем своєї долі на своїй землі, своєї держави і влади в ній, своєї країни і всіх її ресурсів. Це політичне утворення корінного народу на його власній території для державного забезпечення своїх інтересів у всіх сферах життя, для гарантованого відродження і розвитку, процвітання і буття нації в часі. Це політична система, у якій влада (усі її гілки, структури, посадові особи) є носієм на-

ціональної ідеї і послідовним захисником національних інтересів свого народу — як у самій країні, так і на міжнародній арені” [2].

У національній державі кожна сила, що приходить до влади, гарантує громадянам цієї держави діяти лише в національних інтересах. Така гарантія забезпечується контролем всеохопного механізму національного народовладдя. В іншому випадку, якщо влада не виконує взятих на себе зобов’язань, негайно і назавжди перестає бути владою. Якщо структури та їх представники використовують “кредит довіри” нації, але не відповідають їй, вони назавжди сходять із політичної арени держави.

Такий механізм дозволяє зменшити можливість соціально-політичних маніпуляцій влади практично до нуля. До того ж, національна держава гарантує стабільний розвиток та зміцнення соціально-економічної політики, оскільки остання здійснюється за формулою: “Від створення і зміцнення національної держави — через захист економічних інтересів нації — до заможності кожного громадянина” [3].

Геніальна Ліна Костенко якось зауважила: “А де ж наша універсально-державницька теорія? Я не закликаю до троглодитсько-шовіністичних ідеологем, але ж потрібна концептуалізація підвалин, на яких має стояти держава” [4, с. 40]. Вона, як завжди, права.

Для розбудови Національної держави необхідно:

1. Перейти від постколоніальної командно-адміністративної системи та нинішньої космополітичної демократії (фактично — бюрократії та клановості) до українського народовладдя у практиці формування всіх гілок і структур влади (законодавчої, виконавчої, судової) та органів самоврядування.
2. В Україні не може бути депутатом, керівником чи державним службовцем той, хто не визнає за українцями права на власну державу, хто пропонує українцям замість їхньої власної національної держави якесь космополітичне чи новоімперське утворення, хто відверто зневажає український народ, ігноруючи в законодавчій практиці інтереси української нації, а в офіційному спілкуванні — державну українську мову.
3. Розсекретити і зробити публічними відомості про національний склад рад і державних установ усіх рівнів. Приховування чи фальсифікація такої інформації має каратися як важкий антидержавний злочин.
4. Перетворити Верховну Раду у сутнісно український парламент — носія української національної ідеї та послідовного виразника українських національних інтересів як у законотворчій, так і позапарламентській націозахисній діяльності. В українській державі не може бути ні легітимним, ні українським законодавчо-представницький орган будь-якого рівня, у якому не було і немає проукраїнської більшості із депутатів — носіїв української національної ідеї. Український народ не несе відповідальності за дії і рішення різних узурпаторів, які діяли від його імені, але без його волі.
5. Ввести реальний і конституційний механізм відкликання будь-якої виборної особи, що втратила довір’я виборців.
6. Обмежити депутатську недоторканність, бо ніхто не може бути виведений за межі правового поля, але виступаємо проти її відміни, бо це узалежнить депутата не від народу, а від будь-кого, незадоволеного його діяльністю, передусім — від виконавчої влади.
7. Поширити саме таку — обмежену законом — недоторканність і на народних обранців усіх рівнів (депутатів, голів сіл і міст): для успішної діяльності і захисту

інтересів громади їх статус мусить бути узаконено вищим, ніж рядового громадянина, а особливо — чиновника.

8. Розширити і конституційно закріпити представницькі функції і права депутата будь-якого рівня у відстоюванні інтересів нації, держави, громади — аж до права тимчасового припинення розпорядження чи посадових обов'язків чиновника, що порушує закон.
9. Утвердити самоврядування як “четверту владу”, як єдиний кадровий резерв для формування інших гілок влади, як обов'язковий початковий етап у кар'єрі народних депутатів та керівників органів виконавчої влади, як реальний і постійно діючий фактор урівноваження між іншими гілками влади.
10. Проводити окремі вибори до органів місцевого самоврядування.
11. Проводити вибори депутатів обласних рад в окремих округах, а не за нинішньою системою.
12. Проводити прямі вибори голів обласних і районних адміністрацій.
13. Ввести пряму виборність суддів на альтернативній основі.
14. Проводити вибори голів сільських громад (війтів) у всіх населених пунктах, а не лише там, де є сільрада.
15. Ввести виборність начальників міліції та дільничних міліціонерів, що є необхідною передумовою давно назрілого перетворення міліції (озброєної структури, яка твориться в кризовий період для захисту влади та встановленого нею режиму) у поліцію (структуру для підтримання правопорядку і захисту прав громадян).
16. Суттєво розширити виборність в інших сферах суспільного життя, передусім у структурах виконавчої влади — замість формальних, без участі громади і політикуму, конкурсів на заміщення вакантних посад.
17. Не допускати жодного обмеження державотворчих прав народу (передусім — виборів Президента України не народом, а Верховною Радою та виборів депутатів тільки за партійними списками).
18. Утворити депутатську вертикаль на чолі з депутатом Верховної Ради — для забезпечення ефективної діяльності депутатів місцевих рад у вирішенні регіональних завдань та активної їх участі у вирішенні проблем загальнодержавних і для предметного контролю “знизу” за діяльністю депутата Верховної Ради.

Суспільство — це не просто населення країни, а народ, представлений кількома поколіннями й об'єднаний спільною метою, завданнями, відповідальністю за долю держави.

Неправда, що рядові виборці, зокрема сільські, не зможуть вплинути на результати виборів: якби це було так, то не витрачались би мільйони на підкуп і обман виборців, не було б такої лютої гризні між претендентами за вплив на електорат.

Неправда, що колись нам вдасться обрати до влади святих, які самі, без нашого впливу і тиску, ошасливають нас. Такий підхід веде до того, що обираємо не найбільш святого, а найбільш шахраюватого, який найкраще зумів прикинутися безгрішним. Обираймо тих, чії провини перед суспільством не набирають розміру непростених гріхів перед Богом і котрі вже дозріли до того, що задоволення своїх особистих інтересів готові досягати не політичним шахрайством, а реальною боротьбою за реалізацію української національної ідеї та за наші національні ідеали, права та інтереси.

Неправда, що окремі депутати, партія чи блок не можуть нічого зробити для реалізації наказів виборців. Можуть! Бо за ними — маси виборців. Підняти, згуртувати, повести їх на боротьбу за інтереси громади, нації, держави — обов'язок тих, кого

обрав народ. Не захочуть — домагатися всіма засобами їх негайного усунення й обрання інших.

Люстрація усіх гілок влади — не порожнє гасло, але вимога сучасності для становлення Національної держави.

Наша доля — у наших руках. Бо незмінними правдами є Шевченкове: “Борітеся — поборете!..” та “В своїй хаті своя й правда, і сила, воля”. Тільки так — переможемо.

Література

1. *Василь Іванишин*. Національне народовладдя. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://banderivec.org.ua/?page=pages/zmist4/zmist406>
2. *Василь Іванишин*. Національна держава. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://banderivec.org.ua/?page=pages/zmist4/zmist405>
3. *Програма* реалізації української національної ідеї у процесі державотворення. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://banderivets.org.ua/programma-realizatsiyi-ukrayinskoyi-natsionalnoyi-ideyi-u-protsesi-derzhavotvorenniya.html>
4. *Ліна Костенко*. Гуманітарна аура нації, або Дефект головного дзеркала [Текст] / Вступ. Слово Б. Якимовича. — Львів: Вид. центр ЛНУ ім. І. Франка, 2001. — 52 с.